

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2018 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. podwyższył rentę, wypłacaną Ł. K. przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. – na podstawie ugody sądowej, zawartej w dniu 10 grudnia 2004 roku w sprawie o sygnaturze II C 1516/02 – w dotychczasowej wysokości po 100 zł miesięcznie, o następujące kwoty:

a) o kwotę po 159,60 zł miesięcznie, czyli do kwoty po 259,60 zł miesięcznie za okres od dnia 1 kwietnia 2007 r. do dnia 31 marca 2008 r.,

b) o kwotę po 163,45 zł miesięcznie, czyli do kwoty po 263,45 zł miesięcznie za okres od dnia 1 kwietnia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2008 r.,

c) o kwotę po 168 zł miesięcznie, czyli do kwoty po 268 zł miesięcznie za okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 30 czerwca 2009 r.,

d) o kwotę po 210 zł miesięcznie, czyli do kwoty po 310 zł miesięcznie, za okres od dnia 1 lipca 2009 r. i na przyszłość,

w każdym przypadku płatną do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi zapłaty którejkolwiek z rat;

2. zasądził ustawowe odsetki od kwoty 1.915,20 zł, stanowiącej sumę kwot zasądzonych w punkcie 1 a), poczynszy od dnia 8 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty;

3. zasądził ustawowe odsetki od kwoty 1.471,05 zł, stanowiącej sumę kwot zasądzonych w punkcie 1 b), poczynszy od dnia 8 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty;

4. zasądził ustawowe odsetki od kwoty 1.008 zł, stanowiącej sumę kwot zasądzonych w punkcie 1 c), poczynszy od dnia 8 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty;

5. zasądził ustawowe odsetki od kwoty 18.900 zł, stanowiącej sumę kwot zasądzonych w punkcie 1 d) – za okres od dnia 1 lipca 2009 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. – poczynszy od dnia 8 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty;

6. oddalił powództwo w pozostałej części;

7. nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu;

8. nakazał pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 1.125,45 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych;

9. nie obciążył powoda obowiązkiem uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi pozostałej części kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt 6, w części, w jakiej Sąd I instancji oddalił powództwo o podwyższenie renty od dnia 1 stycznia 2017 r., tj. w zakresie kwoty 178,50 zł.

Kwestionowanemu rozstrzygnięciu apelujący zarzucił naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, tj. dowodu z dokumentu w postaci zestawienia stawek obowiązujących w (...) Komitecie Pomocy (...) w poszczególnych okresach czasu, złożonego na rozprawie w dniu 9 stycznia 2018 r., z którego to dokumentu wynika, że obowiązująca stawka za usługi opiekuńcze od stycznia 2017 r. wynosiła 18,60 zł/h, a w konsekwencji, błędne ustalenie wysokości podwyższonej renty, tj. niepodwyższenie renty na rzecz powoda od stycznia 2017 r.

W oparciu o tak sformułowany zarzut, apelujący domagał się zmiany wyroku w części, w jakiej Sąd I instancji oddalił powództwo, poprzez uwzględnienie powództwa w tym zakresie i dalsze podwyższenie na rzecz powoda renty o kwotę 178,50 zł za okres od dnia 1 stycznia 2017 r. i na przyszłość wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty, poczynając od dnia 8 kwietnia 2010 r.

Apelujący wniósł również o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, strona pozwana domagała się jej oddalenia w całości jako bezzasadnej oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się bezzasadna.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów, o której mowa w cytowanym przepisie, polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych, i ostateczne ustalenie stanu faktycznego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów, przeprowadzonych w danej sprawie, wyraża istotę sądenia w części, obejmującej ustalenie faktów, albowiem obejmuje rozstrzygnięcie o odmiennych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana przezeń ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dało się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, L., który to pogląd Sąd Okręgowy w pełni podziela).

Zarzut obraży przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może również polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dlań oceny materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136 i w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906).

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy. Przeprowadzona przez ów Sąd ocena tegoż materiału jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesiony w tym zakresie zarzut stanowi w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi błędami ustaleniami Sądu Rejonowego. Apelujący nie przedstawił w toku postępowania żadnych dowodów przeciwnych, mogących podważyć ocenę Sądu I instancji, zaś argumenty, podniesione w treści apelacji, uznać należy za gołosłowne.

Podsumowując powyższy wywód, stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy nie podziela argumentu apelującego, jakoby Sąd Rejonowy pominął istotną część materiału dowodowego w postaci dokumentu, w którego treści zestawiono stawki usług opiekuńczych i specjalistycznych usług opiekuńczych, obowiązujące w (...) Komitecie Pomocy (...) w poszczególnych okresach czasu, czego konsekwencją było nie podwyższenie należnej powodowi renty od dnia 1 stycznia 2017 r. o kolejne 178,50 zł.

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie upowszechniony jest pogląd, zgodnie z którym sąd, ustalając wysokość renty z tytułu zwiększonych potrzeb, nie jest zobowiązany do drobiazgowej dokładności – może się w tym zakresie kierować wskazaniem, zawartym w art. 322 k.p.c. (tak m. in. Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 84/14, L., oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa 1159/13, L.).

Jak stanowi ów przepis, jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Cytowany przepis stanowi odstępstwo od zasady, zgodnie z którą powód powinien w toku postępowania udowodnić także wysokość dochodzonego roszczenia. Umożliwia on sądowi uwzględnienie żądania pozwu w sytuacji, gdy dochodzona przez powoda kwota nie jest możliwa do ścisłego udowodnienia, co w przypadku braku tegoż przepisu, prowadziłoby do oddalenia powództwa. Uwzględnienie żądania następuje w konsekwencji rozważenia przez sąd wszystkich okoliczności sprawy, tj. przeprowadzonych dowodów, twierdzeń stron, prawdopodobieństwa istnienia nieudowodnionych faktów, jak również zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Na gruncie orzecznictwa wypracowano wiele kryteriów, umożliwiających sądowi ustalenie wysokości renty z tytułu zwiększonych potrzeb. Zaliczają się do nich m. in. kryterium minimalnego oraz średniego wynagrodzenia, jak również stawki usług opiekuńczych oraz specjalistycznych usług opiekuńczych, obowiązujące w lokalnych domach opieki, czy w (...) Komitecie Pomocy (...) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 stycznia 2018 r., sygn. akt I ACa 812/17, L., wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa 798/16, L., czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. akt VI ACa 515/14, L.).

Niemniej jednak należy mieć na względzie, iż są to kryteria pomocnicze, co oznacza, że sąd nie może stosować ich w oderwaniu od pozostałego materiału dowodowego.

W toku sprawy, będącej przedmiotem kontroli instancyjnej, przeprowadzono dowód z opinii biegłego ortopedy, biegłego neurochirurga oraz biegłego psychiatry. Wynika z nich, że od 2004 r. stan zdrowia powoda nie uległ pogorszeniu. Ze względu na problemy z poruszaniem się, wynikające z uszkodzenia (...), powód wymaga pomocy osób trzecich w powszechnych czynnościach dnia codziennego, takich jak zakupy, ubieranie się, czy kąpiel. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że nie są to czynności, wymagające od osoby udzielającej pomocy, specjalistycznej wiedzy i umiejętności. Ponadto, powód zmuszony jest zażywać przepisane przez lekarza psychiatrę leki za kwotę 100 zł miesięcznie oraz leki przeciwbólowe za kwotę 30 zł miesięcznie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że dokonana przez Sąd I instancji podwyżka należnej powodowi renty o 210 zł miesięcznie, tj. do kwoty 310 zł miesięcznie, poczynając od dnia 1 lipca 2009 r. i na

przyszłość, jest kwotą odpowiednią do stanu zdrowia i potrzeb powoda. Żądana przez apelującego kwota o 178,50 zł miesięcznie wyższa, byłaby w opisanych okolicznościach kwotą stanowczo zbyt wygórowaną, nie znajdującą pokrycia w rzeczywistych potrzebach powoda.

Konsekwencją powyższego wyводу jest stwierdzenie, iż sformułowany w wywiezionym środku odwoławczym zarzut nie doprowadził do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia, w następstwie czego apelacja, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Z uwagi na sytuację osobistą i majątkową powoda, Sąd Okręgowy, na zasadzie art. 102 k.p.c., nie obciążył go kosztami postępowania apelacyjnego.